

ורד ריבקיין

חמישה שירים

אמי שומעת

הקירות הללו, מלבדם רק לילה.
הטבע טעה בריצתו, אנחנו טעינו
בהמתינו. לא השקט יחלוף.

הגוף לא ישרף. אם אש
תפרוץ נתחבא בלנו בולון-אמא. אמא,

אל תטעי, לא אשמע
טוב ממך את ההדים;
זה הנח בגדם שלך זומם
לסחוט את שמיצתי ממך.

הקירות הללו אינם. אני אינם.
אני כל שראיתי
וכוצתי לטבורי בסתר.
אהבתי את כל מה שקרה; פי שתק ולא הודה.

נדמה שאמה יכול להבין: הבכי
לא משרת אותי נאמנה.
אתעורר
ונשלים את כל מחסורנו
הנמשך ככר עשרים וכמה חרפים.
הרפה מאזני,
ואשמע את אמי שומעת.

אָשְׁמַע וְאֶקְרָא לָהּ.
אֶקְרָא לָהּ כְּמוֹ שְׁקוֹרְאִים לְעֶרְוֹף־רֹאשׁ
לוֹחֲשִׁים כְּמוֹ לֹא יוֹדְעִים לְאֵן נוֹעַד הַקּוֹל
(מֵאֵלִיו)

יומן

לְרִדּוֹף אַחֲרֵי בְּדַרְכֵי הַמְּרַחֵקָה
כְּלוֹנֵן אַחַר רוּחוֹ. אֲנִי שְׂכוּנָה בְּזִמְנָן
וְהוּא מְשַׁכֵּן קְרוֹשׁ וְרִיק
הַמְּבַהֵל מֵהֵיוֹתוֹ.

יֵשׁ שְׁחַדְרֵי פְּתוּחַ מַעַט.
אֵין בּוֹ הֶרְבֵּה מְצִיאוֹת, אֵף לֹא הֶבֶל
פְּהוּק;

לֹא מִכָּאֵן תִּצָּא הַעֲשִׂיָּה.
יִנְיחוּ לִי, בְּלֹא וּבִהְנֵהוֹן –
יִלְחָצוּ אֶת דְּלֹתַי חֲזָרָה לְמַקּוּמָהּ.

הֲרָאִי אֵינְנוּ נֶאֱנָס
מִשְׁעוֹת שֶׁל בְּהִיָּה.
מִשְׁמִיכְתֵי מְנַעְרִים שְׂכִיבָה וְאֵין־קֶסֶםִים.
עֵינֵי מְדַפְדְּפוֹת בְּיוֹמָן
נוֹשְׁפוֹת דְּבָר שֶׁרַק חֲשָׁדוֹ בּוֹ
שֶׁעָקְרוּ עוֹד לֹא נִבְרָא.

במציאותו אינו קפוא

כָּל הָאוֹרוֹת דּוֹלְקִים
בְּבֵית הַזֶּה שְׁלִי.
כָּל חוֹשְׁבֵי הָרְחוֹב נוֹשְׁמִים.
לִי הָאוֹר. לָהֶם הָעִיר.
בְּכִיָּה שְׂקָטָה עַל כָּר
לֹא תֵעִיר.

על אודות מה תיכתבי
 כְּשֶׁקָרָאָה בְּשָׁמַי? ;
 רְצִיתִי שְׂיִדְיָהּ יִרְעֶדוּ ;
 רְצִיתִי לְצַחֵק בְּשִׂמְחָהּ ;
 יוֹצֵא מִי שְׂיִדְיוֹ
 אֲמִיצוֹת בְּרִכּוּתָן הַמְדַמָּה.

הַשִּׁירִים אֵינָם נְכוֹנִים מִתַּחַת הַכָּר
 אֶלָּא אִם הָאָדָם הַעוֹצֵם אֶת עֵינָיו
 יִשֶּׁן בְּלִי חֵלוֹם.
 בְּחֵלוֹמוֹ אֵינּוּ צָרִיף לָהֶם ;
 בְּמַצִּיאוֹתוֹ כְּבָר אֵינְנוּ קוֹפֵא
 כְּבָר אֵינְנוּ מְקַדֵּשׁ.

מידת הכפור

אָדָם – יָדוּ עַל מַחְגָּ.
 מִחֲלִישׁ וּמַעֲמַעַם רְאוּת עֵינָיִם
 כְּחֶפְצוֹ. עוֹרוֹנֵי הַקַּל נוֹלָד
 רְצוּא וְשׁוֹב עַד אֲשֶׁר נֶעוֹר
 הוּא מְרַבְצוֹ.

בַּחֲשׂוֹף הַרְגָּלִים קְרוֹת :
 מִמְשָׁשׁוֹת אֶת הַרְצָפָה כְּבֵית קְבָרוֹת
 הוֹמָה גּוֹפָה. כָּל רָגַע עֲלוּלָה
 לְקוֹם עָלֵי אַחַת
 לְמִשׁוֹף מָטָה לְטָרְפָה.

בְּקִיטוֹנֵי הָעוֹרֹתוֹת תּוֹפְסוֹת ; אֲנִי מְפִיֶּסֶת
 רַק לְהֵרֵף רְגָעִים. הַתְקַרְהָ לֹא תִפּוֹל
 עַד שְׂתַבְחִין כִּי מִתְחַתֶּיהָ יֵשׁ חַיִּים.

כְּשֶׁאֵינְנִי נִצְמַדֶּת לַמָּטָה כְּמוֹ לְאַבָּא,
מִתְרוֹמָמֶת יָדֵי לְגַעַת בְּקִיר
וּבֹדֶקֶת אֶת מִדַּת הַכִּפּוּר הַמִּתְחַדֶּשֶׁת.

אתמול

הִטְעִיזוֹת שֶׁהִטְבַּע מִתְעַקֵּשׁ עֲלֵיהֶן
כְּמוֹתֵן הָאֶתְמוֹלִים ; יָפִים
הוּא הַמְצָאָת הַמְחַשְׁבִּים לְהַשְׁבֵּר.

הָיוֹת שְׁאֶפְסַע לְאַחוֹר
עַד קֶצֶה הַתְּהוֹם,
הָיוֹת שְׁאֶפִיר
אֶת עֵתוֹי הָאֶבְדֵּן בְּפָרִיחָה ;
אֲשַׁמַּע אוֹתוֹ, אֶת הָאֶתְמוֹל, מֵאֵמֶלֶל אֶת שִׁירַת הַיְלָדִים ;
אֲשַׁמַּע אוֹתָם בּוֹרְחִים לְשִׁמְיָהּ.

רְצִיטִי לְגִדּוֹל מִחֲדָשׁ
עַד רֵאשֵׁי הַשָּׁנִי, הַמְקַסֵּם
מִשְׁטוֹת שֶׁל עוֹלָם ;
הָאֶתְמוֹל לֹא יָדַע לְעִשׂוֹתֵנִי
מֵאֲשֶׁרֶת.